

nyugtalanító probléma, mert egyetlen megbízható személy sem jut eszembe. Tóth Aladár túl passzív, Szabolcsi Bence túl idegen. Valakit nevelnem kellene magamnak. Talán Kecskeméti vagy Kroót. Bennük lehetőségeket látok, mert megértőek és fiatalok. Kárpátiban is van megérzés muzsikám iránt. De mind csak azt ismerik, ami már megjelent, és ez csak töredéke az összművemnek, hiszen még a „megjelent” kottáim nagy része is elpusztult Németországban, Köln és Lipcse bombázásánál. A Wunderhorn Verlagban és Kistner & Siegelnél megjelent műveim elégték, csak az a néhány példány maradt meg belőlük, amelyekből fotokópiák segítségével eltengődök. Megsemmisült az orgona op. 1; a *Regenstunde* op. 2; az op. 3., 6., 9. és 15-ös dalfüzetem, az op. 17-es csellószonátám, az op. 18-as I. hegedűszonátám, az op. 10-es, 14-es és 21-es három hegedű-zongora szonátám. Ezek közül az I-et szerencsésen újból kiadta a Zeneműkiadó, az op. 4-es két zongoraszonatinát még Rózsavölgyi. De milyen játszott lehetne a *Tizenkét zongorabagatelle*m, ha lennének példányaim! Jól kiadott szerzőből kiadatlan szerző lettem! Ilyen pechje is kevés szerzőnek van. – Este még sikerem is volt, az *Anecdote* és az *Hommage à Fr. Liszt* után kitapsoltak, Almássy az elsőt kitűnően játszotta, a másodikat kevesebb megértéssel. Egészen megtelt a Kamaraterem.

Babiczky Tibor

A NYÁRFA

Föld alól, gyökér-erekben,
ég felé tör, ami elmúlt.
Kiszáradt patakmeder fut.
A kút üregét elfedte
a gyom. Erre nem vezet út.
Sérült birkáját a pásztor
valahol itt verte agyon,

s valahol itt nyögött férfi
alatt először a szomszéd
lány. Vége van. A föld s az ég
maradt. Ágvégek, ujjbegyek.
Törzse van és koronája.
A lombjavesztett ég alatt
egy nyárfa zöldell és remeg.

VASKORI TÖREDÉK

Féltelek, ahogy az időt féltik
az életre gyorsak, és fogadlak,
ahogy esőt fogad egy beomlott
tetejű ház. Rom vagyok, amelybe
hazajársz néha. Már nem hazudunk.

Tudjuk, az óra és az esernyő
szánalmas öncsalás csupán. Tudjuk,
vázlat vagyunk, nem megvalósulás.
Féltelek, mint utolsó, túlrejtett
gyümölcsöt a fa. Te az otthon vagy,

és én nem vagyok, csak ól. Tohonya
állat fekszik bent a szalmán, villan
késpengényi ég. Kint – láncra verve –
egy kutya csahol. Szánalmas korcs, de
tudja dolgát. Vadászkürt hangja szól.

Follinus Anna

CSONTHÉJ

Zárkózott, tér nélküli mondatok
hálója feszül a tested köré.
Már sejtjeidben féled az istent,
ha benned tárja fel, ami övé.

Előre tudja, hol menekülnél,
s ott vár a fala kezdettől fogva,
míg belátod, hogy jobb az erőnek,
mint semminek sem lenni a foglya.

Minden kép, mit verssé kényszerítesz,
egyenként feltör a foga alatt.
A csonthéjjá keményedett csöndben
tekintetté tágulnak a szavak.